ἔχω ὁ [illegible], εἰς δύο ὑποκάμισα ἢ φανέλλας, ἀκριβέστερον ὅμως εἰς μίαν μόνην, διότι ἡ ἄλλη χρησιμεύει ὡς στρῶμα. ~~τοῦ~~ Ἐκ τῆς τελευταίας ἀποστρατείας ἀνδρῶν τινων τοῦ λόχου περισσεύουσι συνήθως καί τινες ἄλλαι, αἵτινες γίνονται κτῆμα τῶν ἐχόντων βαρυτέρους γρόνθους ἢ δύο δεκάρας πρός κέρασμα τοῦ θαλαμοφύλακος. Οἱ λοιποί προσθέτουσιν εἰς τό μονάκριβον αὐτῶν ὑπόστρωμα τό περιεχόμενον τοῦ σάκκου των καί κοιμῶνται κουλουριασμένοι καί βλέποντες εἰς τόν ὕπνον των οἱ μέν γλυκύ ὄνειρον τήν [illegible] τῆς πατρῴας καλύβης ἢ ὡς ἐφιάλτην τήν ~~ὑποχρέωσιν~~ στρατιωτικήν αὐτῶν ὑποχρέωσιν νά βυθίσωσιν ἅμα σημάνῃ τό ἐγερτήριον εἰς καλάψυχρον ~~παγωμένον~~ νερόν τήν κεφαλήν, τούς βραχίονας καί τούς πόδας.

Περί δέ τῆς τροφῆς τοῦ ~~Ἕλληνος~~ στρατιώτου ἐπεκράτησεν ἡ συνήθεια νά λέγεται ὅτι δέν τρώγει χειρότερα εἰς τόν στρατῶνα παρά εἰς τό χωριόν του. Τοῦτο ~~δέν εἶναι~~ εἶναι δύσκολον, ἀφοῦ ἐξαιρουμένης ἴσως τῆς καμήλας, δέν ὑπάρχει ὀλιγαρκέστερον τοῦ Ἕλληνος χωρικοῦ πλάσμα. Φαίνεται ὅμως ὅτι καί τήν παροιμιώδη ταύτην ὀλιγάρκειαν ὑπερέβαινε τό στρατιωτικοῦ συσσιτίου ἡ γλισχρότης. Εἰσάγων ὁ ἀοίδιμος Τρικούπης τόν προϋπολογισμόν τοῦ ἔτους 1880 εἰς τήν Βουλήν, ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ τοῦ ἑπομένου ἔτους θά παρουσιάσῃ σπουδαίαν αὔξησιν τῆς ὑπέρ τοῦ στρατοῦ δαπάνης, διά τόν λόγον ὅτι αἱ μερίδες ἦσαν πολύ μικραί „καί ὁ στρατιώτης πεινᾷ". Κατά τό ἑπόμενον τῷ ὄντι ἔτος ηὐξήθη τό σιτηρέσιον εἰς τριάκοντα καθ' ἡμέραν λεπτά. Κατά δυστυχίαν ὅμως δέν ἐπῆλθεν ἐκ τούτου καί ἀνάλογος βελτίωσις τοῦ συσσιτίου, ἀφοῦ τό ψωμίον, τό ὁποῖον ἐτιμᾶτο τότε ἑκατόν δεκαπέντε λεπτά, ἀνῆλθεν ἔφθασεν εἰς τά ἑκατόν ὀγδοήκοντα, συνεπέφερεν ἀνάλογον ὕψωσιν καί τῆς τιμῆς πάντων τροφίμων. Τό μέγα μειονέκτημα τῆς στρατιωτικῆς τῆς ἀναστροφίδος· Μ' ἐκαταλάβετε;

Ὅθεν εὐνοεῖται ὅτι ἡ ἐρώτησις "μ' ἐκαταλάβετε" γίνεται ἀπλῶς διὰ τὸν τύπον καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει τῷ ὄντι ὅτι ἐνόησαν οἱ διδασκόμενοι καὶ τὰς πρώτην φορὰν ἀντηχούσας εἰς τὰ ὦτά των λέξεις, τίνα ἔννοιαν δύνανται νὰ ἔχωσι δι' αὐτοὺς τὰ "οἱ ὦμοι εἰς τὴν φυσικὴν αὐτῶν θέσιν" ἢ "τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματος κάθετον ἐπὶ τῶν ἰσχίων", ἀφοῦ δὲν εἶναι βεβαίως ~~τὸ~~ εὔκολον νὰ φαντασθῶσι τοὺς ὤμους των εἰς ἀφύσικον θέσιν ἢ τὸν κορμόν των μὴ κάθετον ἐπὶ τῶν ἰσχίων; Ὅπως τὰ ἀρχαῖα κείμενα, οὕτω καὶ τὰ στρατιωτικὰ διδάγματα ἔχουσιν ἀνάγκην ἑρμηνευτικῶν σχολίων. Ταῦτα ὅμως περιορίζονται συνήθως εἰς τὴν συνεχῆ ἐπανάληψιν τῶν δύο λέξεων "ἔλα, νά!" συνοδευομένων διὰ καταλλήλου παντομίμας. "Ὁ ὦμος ἐμπρὸς τοῦ τραχήλου" ἔλα, νά! "Ἡ ράχις καλ' εὐθεῖαν ἐμπρὸς" ἔλα νά! "Τὰ γόνατα τελείως τεντωμένα" ἔλα, νά! καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Ταῦτα ἀρκοῦσι νὰ καταστήσωσι τὰ ~~περί~~ προστάγματα καταληπτὰ εἰς τὴν μεγάλην πλειονοψηφίαν τῶν νεοσυλλέκτων καὶ μόνον τῶν ἐξαιρετικῶν χονδροκεφάλων ἀπαιτεῖται ἐνίοτε νὰ ὀξυνθῇ ἡ ἀντίληψις διὰ τῆς προσθήκης "βώδι, ἄρνιο καὶ γομάρι."

Μετὰ τὴν ~~κατάληψιν~~ ἐπίτευξιν τῆς ὀρθοστασίας διδάσκονται οἱ βηματισμοί, τὸ βραδύ, τὸ κοινόν, τὸ σημειωτόν καὶ τὸ κάπως δυσκολώτερον γυμναστικόν βῆμα, τὸ καλούμενον σήμερα τροχάδην. Ἔπειτα τὴν ἀλλαγὴν βήματος, τὸ βάδισμα πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ τὸ δρομαῖον. Ἀφοῦ καλομάθῃ ταῦτα θεωρεῖται ὁ νεοσύλλεκτος ἄξιος τῆς τιμῆς νὰ λάβῃ τὸ ὅπλον. Πρὸς ἐκμάθησιν τοῦ χειρισμοῦ αὐτοῦ τάσσονται ἐν ἀρχῇ ἐπὶ ἑνὰ